

ה"ת 18852/11/22 - אחמד חמד, מהדי חמד נגד מדינת ישראל - משטרת נוף הגליל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 18852-11-22 חמד ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מיסא זועבי
מבקשים 1. אחמד חמד
2. מהדי חמד

נגד
משיבה מדינת ישראל - משטרת נוף הגליל

החלטה

לפניי בקשה להחזרת תפוסים בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "**הפסד"פ**").

רקע

1. התפוסים מושא הבקשה נתפסו בימים 11.10.22 ו- 14.10.22, במסגרת חקירה פלילית המתנהלת כנגד המבקשים במסגרת תיק פל"א 461106/2022 ואשר נתפסו כדין על ידי היחידה החוקרת - תחנת נוף הגליל, במסגרת החקירה, וזאת מכוח סמכותה בהתאם לסעיף 32 (א) לפסד"פ.
2. הבקשה מתייחסת לתפוסים שצוינו בבקשה והכוללים את הפריטים להלן: 4 טלפונים סלולריים, שניים מסוג איפון ושניים מסוג סמסונג (להלן: "**הטלפונים הסלולאריים**"); רכב מרצדס, מ.ר 62-100-69 (להלן: "**הרכב**") הרשום בבעלות מבקש 2.
3. כנגד המבקשים מתנהלת חקירה וזאת בחשד לביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאה והובלת נשק יורי מנשק חם שלא כדין.

תמצית טענות הצדדים

טענות המבקשים

4. לטענת המבקשים, הם נחקרו ונעצרו במסגרת תיק פל"א 461106/22, כאשר על פי החשד קשרו קשר וירו

מנשק חם בתאריך 10.10.22, בנוף הגליל. לאחר מספר הארכות מעצר, שוחררו שני המבקשים ממעצר בתנאים מגבילים, מבקש 2 שוחרר ביום 21.10.22, ואילו מבקש 1 שוחרר ביום 27.10.22.

5. מאז ששוחררו המבקשים, הם פנו מספר פעמים למשיבה בבקשה לקבל לידיהם חזרה את התפוסים, ואולם לא זכו לכל מענה מכאן הוגשה הבקשה לבית המשפט.

6. המבקשים טענו כי אין נפקות מהחזקת התפוסים בידי המשיבה, במיוחד לאור העובדה כי ככל שהתפוסים מוחזקים בידי המשיבה לצרכים ראייתיים, כאלה ואחרים, ניתן להפיק מהם את התוכן, לצלמם ולתעדם, כאשר לכל הדעות מדובר בפעולה החוסכת פגיעה שלא לצורך בקניינם של המבקשים, הכוללים רכב וטלפונים סלולריים המשמשים אותם לצרכי עבודה חיוניים.

7. המשיבה מנגד התנגדה לבקשה וטענה, כי נגד המבקשים קיים חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות להם. אמנם, שני המבקשים שוחררו, ואולם זאת לנוכח העובדה כי לא התקבלו כלל הממצאים והראיות בתיק. מאז השחרור, המשיכה היחידה בביצוע פעולות חקירה, לרבות חקירת חשוד שהיה בבריחה. החשד נותר בעינו, ולא התחזק והיחידה ממתינה כאמור לממצאים. משהחקירה עודנה מתנהלת, וטרם הסתיימו פעולות החקירה, לא ניתן להשיב את התפוסים. התפוסים, דרושים לצורך הצגתם כראייה בבית המשפט והשבתם תביא לשיבוש הליכי חקירה. בנוסף, הרכב, נתפס כדין, ככלי ששימש לביצוע העבירה ובזמן הבריחה, ובתום ההליך בכוונת המשיבה לבקש חילוטו. בנוסף, נטען כי המשיבה ממתינה לתוצרי חקירה, לרבות חוות דעת, שלאחר קבלתם היא תשקול ביצוע מעצרים חוזרים והגשת כתב אישום.

דין והכרעה

8. סמכות תפיסת חפץ מוסדרת בסעיף 32(א) לפסד"פ. אמנם, סמכות התפיסה הראשונית היא לשישה חודשים, יחד עם זאת, לבית המשפט הסמכות, כך לפי סעיף 34 לפסד"פ להורות עוד קודם לכן מה ייעשה בחפץ, כלשון הסעיף:

"רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

9. שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת החפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות, תפיסה למטרת חילוט ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט. אין די בקיומה של אחת התכליות כשלעצמה, כדי להכשיר את התפיסה. (בש"פ 342/06 חב' לרגו **עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל**, פסקה 8 [פורסם בנבו] (12.03.2006) (להלן: "**בש"פ לרגו**")).

10. סמכות התפיסה, בעניינו, ולאחר שעיינתי בתיק החקירה, ושמעתי טיעוני הצדדים בפניי, נועדה באשר לטלפונים הסלולריים - לצורך תקינות הליכי חקירה, מניעת שיבוש, והצגתם כראייה בבית המשפט, ואילו באשר לרכב - על מנת להבטיח בעיקר את החילוט העתידי, אם וכאשר יורשעו המבקשים - החשודים והיא כרוכה בפגיעה בזכויות הקנייניות של החשודים שכנגד אותה הפגיעה עומד האינטרס הציבורי של תקינות הליכי חקירה ומשפט והאינטרס הציבורי המגולם בתקינותם של אלה (ראו בש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, נד(2) 464 (2000)). וכן על מנת להבטיח אפשרות לחילוט בתום ההליך המשפטי (ע"פ 8312/17 **ברהמי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]).

(17.4.2018), רע"פ 6709/15 **דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ נ' משטרת ישראל**, [פורסם בנבו] (21.1.2016)). כאשר ב"כ המשיבה הצהירה כי, ככל שיוגש כנגד המבקשים כתב אישום, יתבקש חילוט הרכב.

11. על בית המשפט הדין בבקשה לשקול את הצורך בהמשך התפיסה לצורך הגשמת תכליתה ולאזן אינטרסים אלה אל מול הפגיעה בזכות הקניין, בשים לב לחלוף הזמן מעת התפיסה ולהתמשכות הפגיעה ובשים לב לחזקת החפות העומדת לחשודים.

12. בעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בבש"פ לרגו:

"קיומו של מקור סמכות לתפיסת החפץ מלכתחילה אינו מצדיק בהכרח את המשך החזקתו לאורך זמן, ויש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן ואם כן, האם קימת "חלופת תפיסה" נאותה, העשויה להגשים בעת ובעונה אחת להגשים את תכלית התפיסה בלא פגיעה בלתי מידתית בבעל הקניין. מקום בו ניתן למצוא נוסחת איזון נאותה כאמור, ראוי להחילה, תוך שחרור התפוס אגב קביעת תנאים מידתיים הולמים להגשמת תכלית משולבת של הגנה על האינטרס הציבורי ושמירה על זכויות הפרט."

13. על כן, כאשר נבחנת בקשה לתפיסה או החזרת רכוש, מצווה בית המשפט להגביל מידת הפגיעה ברכוש למינימום ההכרחי (רע"פ 4526/18 **שאול אלוביץ נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 [פורסם בנבו] (5.08.2018)). לפיכך אם ניתן לנקוט אמצעים "חלופיים" שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט או השגת תכליתו בעתיד, תוך פגיעה פחותה בקניינו של בעל הרכוש, יש להעדיף על פני סעד זמני של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון** [פורסם בנבו] (31.10.2007)).

14. כאמור, מתגובת המשיבה עולה, כי התפיסה בוצעה הן בהתאם לסעיף 32(א) לפסד"פ. משכך, מסלול התפיסה הזמני הרלוונטי לענייננו הוא המסלול לפי הפסד"פ, סעיף 32(א) לפסד"פ מפרט **חמש חלופות** שעשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת חפצים:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

15. סעיף 32 לעיל אינו דורש ראיות ברמה גבוהה של שכנוע אלא ברמה של "יסוד סביר להניח" שקיים קשר בין התפוס לבין ביצועה של העבירה. עוד נקבע בפסיקה שכאשר מדובר בחילוט במסלול הפסד"פ הרף הראייתי הנבחן בבואו של בית משפט להפעיל ביקורת שיפוטית על תפיסת רכוש משתנה בהתאם לשלב בו נמצא ההליך. בשלב החקירה וטרם הגשת כתב אישום, הרף הראייתי הנדרש הוא קיומו של **חשד סביר**. החשד הסביר שיש לבסס במקרים דוגמת המקרה דנן, הוא קיומו של יסוד סביר להניח כי החשודים ביצעו את העבירות בהן חשודים וזאת לאחר עיון בחומר שקיים בתיק החקירה.

16. לאור האמור, בבואי לבחון בקשה מעין זו, יש לבדוק תחילה, קיומו של חשד סביר, זאת באמצעות עיון בחומר הקיים בתיק החקירה, וכך התרשמתי בענייננו.

17. המבקשים לא טענו בבקשתם, טענות שיש בהן לדידם, להפריך את התשתית הראייתית עליה נשענת המשיבה,

אלא רק ששחרור המבקשים במסגרת מעצר הימים, מלמד, על כך כי לא מתקיים חשד סביר נגדם. לאחר עיון בחומר, ולאחר שנתתי דעתי לטענות המבקשים, לא מצאתי ממש בטענותיהם. לנוכח השלב בו נמצאת החקירה ופעולות החקירה שבוצעו, לא ניתן יהיה לפרט אודות הראיות הקיימות בתיק, אך אציין כי שוכנעתי שהחשד הסביר שריר וקיים ודי לומר שהונחה בפני תשתית המבססת את העבירות המיוחסות למבקשים, ברף הנדרש. עוד עולה מתיק החקירה שקיים קשר בין התפוס לבין ביצועה של עבירה וקיים חשד סביר כי הרכב שימש את המבקשים, כך לכאורה, לביצוע העבירות, ועל מנת להימלט מן הדין לאחר ביצוען (ראו בש"פ 7446/12 **די. א. דיאמונדס (2007) בע"מ נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 [פורסם בנבו] (1.11.2012)).

18. מששוכנעתי כי קיים חשד ברף הנדרש, כי העבירות המיוחסות לכל אחד ואחד מהמבקשים בוצעו, ומאחר וקיים פוטנציאל לחילוט, ובהתחשב בשלב בו מצויה החקירה, הרי שקיים אינטרס ציבורי בתפיסת הרכב, לצורך חילוט עתידי, ככל שיוגש כתב אישום נגד המבקשים, ואינטרס זה גובר, בשלב הזה, על האינטרס האישי פרטי של מי מבין המבקשים. יחד עם זאת, יש לבחון האם בנסיבות העניין החזקת התפוס על ידי המשיבה מוצדקת או ניתן לעשות שימוש באמצעי שפגיעתו בזכות הקניין של המבקשים פחותה מתפיסה של ממש. אוסיף בהקשר זה כי, ב"כ המשיבה לא טענה כי יש צורך בהחזקת התפוסים לצורך הצגתם כראיה במשפט.

19. לאורך השנים ובמיוחד לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וההכרה בחשיבותה של זכות הקניין, התפתחה גישה לפיה שומה על בית המשפט להבטיח כי הפגיעה בזכויותיו הקנייניות של מי שקניינו נפגע תהא מידתית ובחינת המידתיות תערך בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. כאשר יש לבחון האם ניתן להשיג את תכלית תפיסת החפץ בדרך של "חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין של המבקש פחותה (רע"פ 1588/13 **סובחי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.03.2013)).

20. כידוע, התכלית העומדת בבסיס הטלת ערבויות על שחרור רכב תפוס - חלופת תפיסה, היא הבטחת האפשרות לחילוטו העתידי (בש"פ 2224/15 **צביקה מידברג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.4.2015) (להלן: "**בש"פ מידברג**")). לא אחת נקבע, כי תפיסה בפועל של רכוש, היא האמצעי הקיצוני ביותר להשגת תכלית החילוט בעתיד, סביר להניח כי תפיסת הרכב במקרה זה מהווה פגיעה ממשית בזכות הקניין.

21. בע"פ 80/19 **אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.08.2019), התייחס בית המשפט העליון למידתיות של צו החילוט הזמני, וקבע:

"צמצום היקפו של הצו הזמני מתבקש בראש ובראשונה לנוכח חלופת הזמן מעת תפיסתו של הרכוש עוד בשלב חקירתם של המערערים, ובשים לב להתמשכותו הצפויה של ההליך הפלילי בעניינם. כפי שכבר הוברר, חילוט רכושו של אדם טומן בחובו פגיעה קשה בזכות הקניין הנתונה לו, והפגיעה מתעצמת ככל שתקופת החילוט מתמשכת. על כן, במסגרת בחינת מידתיות החילוט הזמני נדרש בית המשפט לבחון את פרק הזמן שבו צפוי הצו הזמני לעמוד בתוקף - הן פרק הזמן שחלף הן צפי הזמנים לסיום ההליך (ראו והשוו: רע"פ 1792/99 גאלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (3) 312, 323 (1999)). בעניינינו רכושם של המערערים תפוס כבר כ-5 שנים; והגם שחלפו כשנתיים וחצי מאז הוגש כתב האישום (9.1.2017) - בשלב זה נחקרו עדים בודדים בלבד, בעוד רשימת העדים מונה קרוב ל-400 עדים. בנסיבות אלה, ובהינתן חזקת החפות העומדת למערערים, דעתי היא שנדרש לצמצם את היקף החילוט שנקבע". [הדגשה לא במקור]

22. ביישום ההלכות שמניתי לעיל על המקרה שבפניי, ובאיזון בין האינטרסים השונים, בשלב המקדמי בו מצוי ההליך - שעה שטרם הוגש כתב אישום, בהתחשב במשך החזקת התפוסים וכן לאור העובדה כי לא נטען בפניי כי קיים סיכון להישנות מעשים דומים, ככל ויוחזר הרכב למבקשים, הגעתי לכלל מסקנה כי נכון להורות על "חלופת תפיסה", לפיה יושב הרכב למבקשים בתנאים שאקבע להלן.

23. גובה ההפקדה המקובל, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, לצורך שחרור רכבים תפוסים הוא 30% משווי הרכב. עם זאת, במקרים מסוימים, ובשים לב לנסיבות הנוגעות לעניין, שיעור ההפקדה עשוי להשתנות. כך למשל נמצא, כי עוצמת החשדות עשויה להוביל להפחתה בהפקדה. גם הפקדות בשיעור גבוה יותר מ-30% נקבעו מעת לעת (בש"פ 8750/21 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.12.2021); בש"פ מידברג; בש"פ 5550/08 שמעון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.7.2008)). בזיקה לעוצמת החשד, לשלב בו מצוי הליך החקירה ויתר הנסיבות שפירטתי לעיל, לא מצאתי טעם מיוחד לסטות מסכום ההפקדה המקובל שנקבע בפסיקה.

24. נוכח האמור לעיל הנני מורה על החזרת הרכב התפוס וזאת בכפוף לקיום התנאים הבאים:

- א. איסור דיספוזיציה ברכב במשרד הרישוי;
- ב. הפקדה בגובה של 30% ממחיר מעודכן במחירון אחרון של לוי יצחק, מערכו של הרכב כיום, לחן-שפרטיו ימסרו על ידי המשיבה למבקשים;
- ג. הקמת פוליסת ביטוח מקיף לרכב ובה שעבוד לטובת המשיבה, והתחייבות כי הפוליסה תחודש מדי שנה עד להכרעה בעניינו של הרכב;
- ד. המבקשים יעמידו את הרכב לבדיקה לפי דרישת המשיבה, אם יידרש לכך לצורך הליכי חקירה.
- ה. הצהרה חתומה ע"י בא כוח המבקשים לפיה מרגע קבלת ההודעה כי בית המשפט קבע כי יש לחלט את הרכב, מתחייבים המבקשים להשיב בתוך 48 שעות את הרכב למשיבה.

25. אשר לטלפונים התפוסים, ועל אף הצהרת ב"כ המשיבה כי אלו נפרקו על ידה, לנוכח טענתה, אשר גם קיים לה בסיס בחומר שהונח בפניי, כי השבת הטלפונים בשלב זה, כאשר טרם הסתיימה החקירה, עלולה לחבל בהליכי החקירה ולשבש אותם, הרי שאין מקום להשיבם. המבקשים יוכלו לפנות בעתיד, בבקשה אשר תיבחן על ידי בית המשפט, בזיקה להתקדמות החקירה וחשש לשיבוש.

סוף דבר

26. לסיום, ובכפוף למילוי כל התנאים שפירטתי לעיל, ניתן להורות על שחרור הרכב התפוס.

27. אשר לטלפונים הניידים, על יסוד תגובת המשיבה ועל יסוד חומר הראיות בתיק והשלב בו נמצאת החקירה, אין מקום להשיבם. בעתיד, וככל ולא יעלה חשש לשיבוש הליכי חקירה, תשקול המשיבה אם ניתן יהיה לשחררם, בכפוף לחתימת המבקשים, על הצהרה בדבר ויתור על כלל הראיה הטובה ביותר.

5 12937 המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

54678313 חומרי חקירה יוחזרו למבקשת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ג, 18 דצמבר 2022, בהעדר
הצדדים.